

KÖRÖS-VIDÉKI
VÍZÜGYI IGAZGATÓSÁG
GYULA

Kék csapatból a KÉK csapatba

„Ott bent csak a játék és a csapat létezik” – az Exatlonról, a közösségről és a visszatérésről beszélgettünk Máté Balázssal

Több ezer jelentkező közül választották ki Máté Balázst az Exatlon Hungary idei évadába. A Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság munkatársa a dominikai versenyben a kék csapat tagjaként küzdött heteken át, majd a műsor után visszatért saját „KÉK csapatához”, a vízügyes közösséghez. A versenyről, a háttérben zajló mindennapokról, a csapat erejéről és a folyamatos mentális terhelésről beszélgettünk vele.

Milyen érzés volt bekerülni az Exatlonba?

Eleinte talán fel sem fogtam igazán. Inkább úgy álltam hozzá, hogy kaptam egy lehetőséget, amit szeretnék maximálisan kihasználni. Nem úgy mentem ki, mint aki gyerekkora óta az Exatlonról nézi, sőt korábban csak néhány részt láttam. Maga a kihívás érdekelt, az, hogy kipróbáljam magam egy teljesen új helyzetben.

Mi lepett meg leginkább, amikor kikerültél Dominikára?

Az, hogy mennyire gyorsan megszűnik a külvilág. Nincs telefon, nincs internet, nincs kapcsolat az otthoni élettel. Ott bent csak a játék és a csapat létezik. Reggeltől estig ebben vagy benne, ezért minden sokkal intenzívebben hat az emberre. Az öröme, a kudarcok, a feszültség vagy akár egy győzelem is teljesen más súlyt kap.

A nézők ebből mennyit láthattak?

Szerintem csak egy kis részét. A versenyeken volt a hangsúly, miközben rengeteg minden történt a pályákon kívül is. Pedig attól válik igazán emberivé egy ilyen műsor, amikor látszik, hogyan élnek együtt a versenyzők, hogyan kezelik a nehezebb helyzeteket, hogyan segítik egymást a mindennapokban.

A kék csapatról sokan azt mondták, különösen összetartó közösség lett. Belülről is így érezted?

Igen, abszolút. Nyilván ennyi ember között mindig vannak kisebb konfliktusok, ezt nem lehet elkerülni. De nálunk nagyon jól működött az, hogy a problémákat nem cipeltük tovább. Sokszor együtt vacsoráztunk, megbeszéltük a napi történéseket, és másnap mindenki tiszta lappal indult tovább.

Te közben a csapat „házi szakácsa” is lettél.

Igen, ez valahogy természetesen alakult így. Szeretek főzni, és ott bent ezek az apró dolgok nagyon sokat számítanak. Az is sokat jelentett, hogy az ottani alapanyagokból tudtam olyan ételeket készíteni, amelyek egy kicsit otthonosabbá tették a mindennapokat. Egy közös vacsora vagy az, hogy figyelsz a másikra, hogyan érzi magát, rengeteget segíthet mentálisan. Ott mindenki távol van az otthonától és a családjától, ezért a csapatnak kell valamennyire ezt a biztonságérzetet is megadnia.

A sportmúltad mennyiben segített az Exatlon alatt?

Nagyon sokat. Gyerekként hét évig vízilabdáztam, ami megtanított csapatban gondolkodni. Később inkább egyéni sportok kerültek előtérbe, nyolc évig versenyszerűen MMA-ztam. Az Exatlonban szerintem nagyon fontos volt, hogy tudj alkalmazkodni másokhoz, és ne csak saját magadban gondolkodj. Ehhez a vízilabdás és a küzdősportos múltam is sokat adott.

Mentálisan mennyire megterhelő egy ilyen verseny?

Talán ez a legnehezebb része. Nem olyan, mint egy hagyományos sportverseny, ahol van egy mérkőzés vagy egy futam, amire felkészülsz. Itt minden egyes nap ugyanúgy ott kell lenned fejben és fizikálisan is. Nem lehet kiengedni, mert az ellenfelek azonnal megérik. Ez hosszú távon nagyon komoly koncentrációt igényel.

Volt mélypontod?

Persze, mindenkinek vannak nehezebb pillanatai. Volt olyan nap, amikor nagyon felidegesítettem magam egy vereség után, de nálunk jól működött az, hogy este lezártuk a dolgokat. Másnap új nap kezdődött, és újra tiszta fejjel álltunk oda.

Mi volt a legemlékezetesebb élmény számodra?

A nagy fordítások biztosan. Az első hetekben volt olyan ellenfél, akit egyszerűen nem tudtam megverni. Aztán jött egy olyan pálya és ügyességi feladat, amely nekem kedvezett, és végre sikerült fordítani. Ezek nagyon erős pillanatok voltak. De ugyanilyen fontos emlék marad számomra maga a közösség is.

Mennyire számított a taktika?

Nagyon sokat. Folyamatosan figyeltük, ki milyen formában van, melyik pálya kinek kedvez, kit mikor érdemes kihívni. Az első hetekben csapatszinten ebben nagyon jól működtünk együtt, és szerintem ennek is köszönhető volt, hogy sokáig sikeresek tudtunk maradni.

Kívülről sokszor úgy tűnik, hogy az Exatlon főként fizikai verseny. Belülről is így láttad?

Nem, szerintem legalább annyira mentális kihívás, mint fizikai. Fizikailag természetesen nagyon megterhelő, de fejben talán még nehezebb végig stabilnak maradni. Folyamatosan teljesíteni, alkalmazkodni és koncentrálni nem egyszerű feladat.

Milyen volt visszatérni a vízügyhöz az Exatlon után?

Jó érzés volt visszajönni. Vicces is egyben, hogy a kék csapatból végül visszakerültem a saját KÉK csapatomba. A Műszaki Biztonsági és Hajózási Szolgálatnál minden a régi kerékvágásban talált, szerelünk, javítunk, öntözünk. Az Exatlonban is nagyon sokat számított az összetartás és az, hogy számíthass a másokra, és szerintem ez a vízügyben sincs másképp.

A beszélgetésünk alatt is olyan természetes voltál, mint amit a képernyőn láthattunk. Most, hogy sokan felismernek az utcán, példakép is lettél sok fiatalnak, hogyan éled ezt meg, mit adott neked az Exatlon?

Sok tapasztalatot és rengeteg emléket. De talán a legfontosabb az, hogy megerősített abban, hogy mindig önmagamat kell adnom. Nem akartam szerepet játszani a műsorban sem. Ugyanúgy mentem be, és ugyanúgy jöttem ki.

Az ember életében néha kinyílik egy ajtó, és szerintem olyankor lépni kell. Nem szabad túl sokat gondolkodni rajta, mert vannak lehetőségek, amelyek később már nem jönnek vissza. Jó érzés látni azt is, hogy a gyerekek mennyire szeretik a műsort, megállítanak az utcán, kérdeznek. Sokan játszanak „Exatlonost”, versenyeznek egymással, mozognak az iskolában és otthon is. Ha ez akár csak néhány gyereket is arra ösztönöz, hogy sportoljon, vagy többet mozogjon, akkor már megérte.

*A versenyről készült fotók forrása: TV2
Portréfotók: Jobbágy Zoltán/KÖVIZIG
Az interjút készítette: Pozsárné Kaczkó Zita*